

Pravljična številka sedem

Letos se je zopet zgodil Medgeneracijski tabor skupin starejših ljudi za samopomoč v Topli. Tokrat pravljичni sedmi po vrsti. Srečali smo se stari znanci, ki že več let skupaj doživljamo tabor. Tokrat smo se ga udeležili člani Objem-dom Prevalje, Vrtnice iz Pameč, Solzice iz Raven in Jesen iz Dolž.

Ponedeljek 8. avgusta sem se peljal po zelo slabi cesti skozi Črno. Ko sem se peljal proti Končniku, to je zadnja hiša v dolini Tople, sem se spomnil dogodka izpred mnogih let, ko sem služil vojaški rok. Tam sem nekega jutra, ko sem šel v »patrolo« srečal medveda, gledala sva se iz oči v oči. To sem omenil zaradi tega, ker tu lomasti medved in pobija drobnico. Lahko se zgodi, da ga tudi tu srečam, saj s prijateljico Ivanko greva vsak večer Končniku po mleko.

Končnik je oddaljen od naselja Črna 10km. Koča na kateri smo prebivali pet dni, pa leži 500m naprej proti planoti. Nekdaj pred osamosvojitvijo je bila tu karavla. Je zelo lepo urejena in v njej se odvijajo tabori. Od kočje je zelo lep pogled na Kordežovo glavo in dolino Tople. V dolini Tople si od spodaj proti vrhu sledijo kmetije Burjak, Kordež, Florin, Fajmut in Končnik. To dolino so naselili prebivalci iz bližnjega Pliberka. Dolina Tople je bila pred mnogimi stoletji vsa porastla z bukovim gozdom, ki so ga najprej začeli krčiti novi naseljenci, za njimi pa lastniki železarskih in drugih obratov, ki so za svojo dejavnosti potrebovali oglje. Bukev pa je postopoma nadomestila smreka, prinesena iz Bavarske. Pogozdovali so tako, da so k semenu posebne vrste rži primešali še smrekovo seme, ki se je postopoma ukoreninilo. Zato je danes celotna dolina porastla z mogočnimi smrekovimi gozdovi, razen tistih delov, ki jih za svoj obstoj potrebujejo kmetije.

Kot pravi lastnik kmetije Končnik, so to samorastniški ljudje, ki so sposobni preživeti brez pomoči širše družbe. Res je zanimivo, da pri vseh kmetijah živijo v slogi tri ali celo štiri generacije in prav pri nobenem ni bilo opaziti, da bi se pritoževali nad težavami in okoliščinami. Nasprotno, opaziti je bilo, da delajo veliko na slogi in zaupanju v lastne moči temeljčega optimizma.

Topla se imenuje zato, ker je okoli za dve stopinji toplejša od Meže. Tu leži tektonska prelomnica, ki seže vse do Topolšice in Dobrne.

Nikoli nisi prestar, da si ne bi postavil še kakšnega cilja, ali da bi sanjal nove sanje. To je bil moto letošnjega tabora.

Topla je pravo nekajdnevno razkošje v življenju, je idila sredi krize slabih novic in skrbi. Ljudje, ki lepo sodelujejo, si pomagajo, se razumevajo, se dogovarjajo in skupaj ustvarjajo. Tu ni občutka osamelosti ali nemoči, vselej je ob tebi nekdo, ki s teboj poklepeta in ima zate čas.

Tudi letos je prišla k nam na obisk Petra Cerinšek univ. dipl. socialna delavka, organizatorica regionalne mreže skupin starejših ljudi za samopomoč in ga. Danijela Zrimšek Kralj. Imeli sta dnevno delavnico.

Tudi letos sta odigrali skeč Vika Pisar in Tina, hči Marte Kovačec Vrenčur, avtorice skeča, zelo lepo je bil sprejet. Ko smo imeli čas je Marta Kovačec Vrenčur prebirala moje zgodbice iz knjige »Spomin živi«.

Na eni izmed delavnic smo barvali »Mandale« kater je narisal gospod Kralj.

Že sedmič je prišel v Toplo župnih mag. Tone Vrisk iz Črne. Maša je potekala v zelo lepem ambientu. Najbolj mi je bilo všeč petje Petre Jamnik Kobolt, seveda smo ji tudi pridno pomagali. Posebno lepo je prebrala Marta Vrenčur Kovačec prošnje, ki jih izrečemo, da izpovemo kar čutimo. To kar hočemo zaupati Bogu, naj usliši naše prošnje.

Na koncu bi se rad zahvalil Olgi za zelo dobre okusne ajdove žgance, Marti Kovačec Vrenčur in Milki Modrej, da sta poskrbeli, da je bil tabor tak kot mora biti.

Ivan Rus

